

Derved stemte man dog ikke imod det Princip at give Lønningsforhøjelse til Statens daglønnede Arbejdere. Man har nok villet mene, at det var det Princip, man stemte imod; men det var det ikke, det var kun imod det bestemte Forslag, som fremkom den Gang, man stemte. Inden for det Parti, som jeg tilhører, ansaas det for at være magtpaaliggende at faa konstateret officielt, hvorledes man var stillet til dette Spørgsmaal Princip. Det var magtpaaliggende efter den Uklarhed, som Stillingen i Fjor havde lagt over Partiets Opfattelse af denne Sag. Vi maatte derfor træde positivt op i denne Sag for at konstatere, hvorledes vi stod: at det ikke var Lønningstillæget, man havde imod, men kun dette Forslag, som blev forelagt i Fjor. Det har virkelig ogsaa vist sig, at Hovedindvendingen fra vor Side mod Forslaget: at det ikke var tilstrækkelig belyst, var rigtig. Efter den nu foreliggende Statistik er det ganske sikkert saaledes, at det var mine Partifæller, der handlede ret i Fjor ved ikke at stemme for det foreliggende Forslag, og at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) og hans Partifæller, som stemte for det, efter min Opfattelse gjorde sig skyldige i en Afstemning, som de helst ikke skulde have præsteret. Det er klart, at en saadan Udgift som ca. 1 $\frac{2}{5}$ Million vil man i det nævnte Øjemed ikke kunne gennemføre, i alt Fald ikke de første Aar her i den danske Rigsdag, og man havde ingen Anelse om, at Forslaget skulde blive saa omfattende i finansiel Henseende, vistnok end ikke de ærede Medlemmer, som stemte derfor, som det nu viser sig, det vilde være blevet.

K. M. Klausen: Jeg vil blot gøre et Par Bemærkninger over for den ærede Ordfører. Naar jeg antydede, at jeg helst havde set denne Sag ordnet paa Finansloven, er det, fordi det er min Overbevisning, at den stærkeste Maade, hvorpaa denne Sag kan føres frem, er ved Hjælp af Finansloven. Det er ligeledes min Overbevisning, at dette var den naturlige Vej til at føre den frem, fordi hver eneste Øre, som skal gives ud efter denne Lov, skal føres over paa Finansloven og fordeles rundt om paa forskellige Konti paa denne. Dernæst vil jeg sige, at hvis Folketinget virkelig har stor Sympati for denne Sag, kan det ikke sætte den frem paa noget stærkere Sted end netop paa Finansloven. Der siges saa, at Landstinget vil modsætte sig Sagen. Det ved man slet ikke, for

Finanslovsforslaget kommer op til Landstinget, og man faar det at se. Landstinget modsætter sig mangfoldige Ting, som komme frem paa Finansloven i Folketinget, og som man dog i sidste Øjeblik alligevel gaar ind paa. Jeg tror ikke, at Landstinget vil modsætte sig en Fordring som denne, hvis Folketinget staar enigt og samlet om at gennemføre den. I alt Fald vilde Folketinget saa faa en udmærket stærk Stilling over for Landstinget i dette Spørgsmaal. Lad saa Landstinget prøve paa at nægte et Forslag som dette, og lad Landstingsmændene prøve paa til Efteraaret at gaa til Valg efter at have foretaget en saadan Nægtelse. Jeg tror, de vilde have faaet Kærligheden i Befolkningen at føle. Derfor havde jeg hellere set, at Spørgsmaalet var blevet paa Finansloven, og det saa meget mere nu, efter at jeg har hørt den højtærede Ministers Udtalelse. Saavidt jeg forstod den højtærede Minister, er det netop ogsaa paa Finansloven, Ministeren vil ordne denne Sag og ikke ved denne særlige Lov, der, som den højtærede Minister har paavist, har store Svagheder. Navnlig kan den jo ikke henvises til en bestemt Grundløn, hvortil der i alle givne Tilfælde kunde lægges 35 Øre. Efter at Ministeren har udtalt, at han ønsker at undersøge Sagen i alle Tilfælde Landet over og saa komme frem med sit Forslag, bliver det paa Finansloven, Sagen skal ordnes. Denne Udtalelse fra den højtærede Ministers Side har givet mig Haab om, at det vil kunne lykkes, om ikke i dette, saa i det kommende Finansaar at føre denne Sag igennem.

Jeg vil dernæst gøre et Par korte Bemærkninger angaaende mit Forslag i Fjor ved Finanslovens tredje Behandling. Den ærede Ordfører udtalte derom, at det ikke var tilstrækkelig belyst, og det skal jeg villig indrømme. Men Fejlen var ikke min; den skrev sig fra, at der ikke den Gang forelaa nogen Statistik, hvorpaa et saadant Forslag kunde bygges. Nu viser det sig, at hvis mit Forslag var blevet gennemført i Fjor, vilde det have kostet 1 $\frac{2}{5}$ Million, og nu udtalte den ærede Ordfører som sin Overbevisning, at et Lovforslag, som vilde koste saa meget, kunde ikke gennemføres her i Folketinget. Ja, det kan være meget muligt, men Grunden dertil er simpelthen den, at Arbejderne ikke have sørget for at skaffe sig virkelige Venner i dette Ting. Det er jo saaledes, at Arbejderne ud over Landet raade over et Flertal af Stemmer i alle Landets Kredse, saa at der ikke var det mindste i